



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3794/2018
11.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Атељевић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Жељко Ристић, адвокат у ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 1423/2017 од 28.02.2018. године, у седници већа одржаној 11.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 1423/2017 од 28.02.2018. године у другом ставу изреке којим је преиначена пресуда Другог основног суда у Београду број П 1553/14 од 28.11.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 1423/2017 од 28.02.2018. године у делу којим је одбијена жалба тужиље и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду број П 1553/14 од 28.11.2016. године у ставовима трећем и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду број П 1553/14 од 28.11.2016. године је првим ставом изреке одлучено да се не дозволи преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 28.11.2014. године и 12.02.2015. године. Другим ставом изреке је делимично усвојен тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да јој на име стицања без основа исплати износе за период од марта 2014. године, закључно са јуном 2014. године који су ближе означени у изреци са законском затезном каматом од доспелости сваког износа од првог дана у наредном месецу. Трећим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име стицања без основа исплати износе који су ближе означени у изреци са законском затезном каматом почев од 01.02.2006. године па до јуна 2014. године. Четвртим ставом изреке је одбијен тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се тужени обавезе да јој на име стицања без основа исплати износе који су ближе означени у изреци са законском затезном каматом почев од 01.02.2006. године закључно са 01.04.2014. године. Петим ставом изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 1423/2017 од 28.02.2018. године, потврдио пресуду првостепеног суда у делу другог става изреке којим је обавезан тужени да тужиљи на име стицања без основа исплати за месец март 2014. године исплати износ од 2.906,10 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2014. године па до исплате, за месец април износ од 22.544,64 динара са законском затезном каматом почев од 01.05.2014. године па до исплате, за месец мај износ од 22.540,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2014. године па до исплате и за месец јун 2014. године износ од 15.045,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2014. године па до исплате, као и у ставовима трећем и четвртм изреке и у том делу је жалбу тужиље и туженог одбио као неосноване. Другим ставом изреке је преиначио првостепену пресуду у преосталом делу другог става изреке, тако што је одбио тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име стицања без основа исплати за месец март 2014. године још износ од 10.897,88 динара са законском затезном каматом од 01.04.2014. године па до исплате. Трећим ставом изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је оценио да ревизија тужиље делимично дозвољена (против другог става изреке побијане пресуде), али да није основана, док је у делу којим је потврђена првостепена пресуде у делу којим је одбијен тужбени захтев, ревизија тужиље недозвољена.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља је 09.03.1990. године као наручилац – купац са ГП „ВВ“ као произвођачем закључила уговор о изградњи и продаји једноипособног стана број ... на ... спрату, површине 54,48 м². Рок завршетка радова је био 14 месеци. Тужиља је са ГП „ВВ“ у стечају 02.06.2004. године закључила анекс уговора којим је прецизно дефинисана ознака, структура и површина стана који је купила, те који износ је требала да доплати. Тужиља је исплатила купопродајну цену стана у целини, али није уведена у његов посед.

ГП „ВВ“ је као инвеститор закључио уговор о заједничкој изградњи 29.01.2003. године са предузећем „ГГ“ д.о.о. из ... као извођачем радова, тако што су регулисали међусобне односе, те је ГП „ВВ“ између осталих на предузеће „ГГ“ преинео и стан који је купила тужиља. Предузеће „ГГ“ је у својству продавца 29.11.2005. године закључило са туженим као купцем уговор о купопродаји истог стана. Уговор је оверен пред Другим општинским судом у Београду, извршен је у целини и тужени се почетком 2006. године након увођења у посед купљеног стана у њега уселио. Предузеће „ГГ“ је тужиљи дао на коришћење стан број ... на ... спрату исте зграде без плаћања закупнине који је тужиља користила до новембра 2009. године када се преселила у стан својих родитеља и код њих становала све до 20.06.2014. године када се уселила у спорни стан.

Тужилца је пред Другим општинским судом у Београду 21.12.2006. године покренула парницу ради иселења туженог из спорног стана који је окончан усвајањем тужбеног захтева правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду број П 91699/10 од 22.03.2012. године (правоснажна 18.12.2013. године). Другостепена пресуда је пуномоћнику туженог достављена 12.03.2014. године, а тужени је спорни стан напустио 20.06.2016. године и записнички га предао тужилци.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је основан тужбени захтев тужилца за период од 28.03.2014. године па до 20.06.2014. године јер тужени у париционом року од 15 дана од дана достављања правноснажне пресуде којом му је наложено иселење, стан није предао тужилци све до 20.06.2014. године, те је стан у том периоду користио без правног основа. Због тога је на основу члана 210. Закона о облигационим односима обавезао туженог да тужилци исплати закупнину коју је тужилца изгубила за наведени период.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду утолико што је одбио тужбени захтев за период од 15 дана. Наиме, првостепени суд је обавезао туженог да тужилци исплати закупнину и за период у коме је туженом омогућено да добровољно изврши обавезу из пресуду чиме је погрешно применио члан 210. Закона о облигационим односима. Из члана 345. ЗПП произилази да је рок од 15 дана у коме тужени може добровољно да испуни обавезу (парициони рок) због чега обавеза враћања стеченог без основа не може настати пре протекла тог рока, јер дејство одлуке према туженом настаје у тренутку наступања услова извршности од кад се оваква накнада може и тражити.

Правилно је другостепени суд на основу члана 210. Закона о облигационим односима закључио да тужилци не припада право на враћање стеченог без основа за период од 12.03.2014. године до 27.03.2014. године, па се ревизијом неосновано побија правилност пресуђења.

У преосталом делу ревизија тужилца није дозвољена. Ревизија је изјављена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, а што се односи само на други став изреке другостепене пресуди којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужилца за 10.897,87 динара са законском затезном каматом од 01.04.2014. године, па до исплате, о чијој основаности је одлучено у првом ставу изреке ове одлуке.

Наиме, апелациони суд је одбио жалбу тужилца и потврдио је првостепену пресуду у трећем и четвртом ставу изреке којом је одбијен тужбени захтев тужилца којим је тражила да јој тужени исплати изгубљене закупнине за предметни стан на име стицања без основа. Будући да у овом делу другостепени суд није преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, то ревизија тужилца није дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

По члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

- 4 -

Тужба ради стицања без основа поднета је 15.04.2014. године, а вредност предмета спора је 1.945.358,70 динара.

С обзиром на то да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра у динарској противвредности, то је изјављена ревизија недозвољена.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. и 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић